

LA TUIES

—Si els savis ho tinguessin tot tan desenrotllat com l'intelligència, a mi no em faria res casar-me amb un catedràtic.

DIARIO SEMANA', PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta, La Retaguardia, el sentido metafísico y la ecuanimidad relativa ante el caso futbolístico reportero

NOTA DE LA REDACCION

Hemos pedido a nuestro director, señor Rufasta, su opinión respecto al pleito futbolístico reportero y después de haberle mandado seis recados nos contesta diciendo que esta semana tiene mandra y que para que podamos publicar algo nos envía un recorte del periódico ilustrado "El Vademecum de la Torrassa". Lo publicamos íntegro y hacemos desde luego la manifestación previa de que no nos solidarizamos con las bofetadas que puedan llover. Todo lo más, enviaremos a nuestro director una botella de agua de golpe.

UN CONSEJO APROVECHADO O EL PADRE DESESPERADO.

Pues señor, érase que se era una especie de bodega que se decía el café Tillo, a donde acudían cada mediodía unos cuantos buenos burgueses que pasaban una hora tomando moka, jugando a la manilla o hablando de política.

EPIGRAMAS

A Luisa su protector para que la corrigiera hizo que se sometiera a tener un profesor. Este en su vida privada es un chico adelantado y a la muchacha ha dejado corregida y aumentada.

A su novio que es muy tuno Eloísa regaló una pipa muy bonita que gran placer le causó. El novio que es más que listo se fué a la "Gran Martinica" y dijo a las camareras: —Ved la pipa de mi chica.

Cierta tarde que hacía mucho aire — ello no tiene nada que ver con el cuento, pero es muy empipador — llegó Don Trifón al bar, muy preocupado.

¿Qué le ocurre a usted, Don Trifón? preguntáronle los concurrentes.

—¡Qué me ha de ocurrir! ¡Que mi hijo es una calamidad y yo no sé qué hacer de él! ¡Pierde todas las asignaturas, me hace quedar mal en todos los sitios que le coloco, es un simple, un poca suelta! ¡Ya no sé qué hacer con él!

—Escuche, le preguntó un señor que le había escuchado en silencio. ¿Ha probado usted de hacerlo periodista deportivo?

RUFASTA, EX ARBITRO Y AMIGO DE NOGARDA.

Segunda nota de la Redacción: Hemos leído seis veces el artículo de Rufasta y lo entendemos menos que si se tratase de un *Glosario de Xenius*. La solución el día que haya bufas.

***

Una tienda de mariscos al casar tenía Odila y al frente puso a su esposo para vivir más tranquila. Mas los años han pasado y Odila que ya está vieja se queja de que el marido no se cuida de la almeja.

***

De joven gran cazador fué nuestro amigo Verdejo pero ahora que es sesentón ya no le tira el conejo.

***

Está irritada la dueña de los "Refrescos Barajas" y todo porque está enfermo el hombre que hace las pajas.

***

El chico de Carlos Sans va en verano a tomar baños a la playa de Motril desde hace dos o tres años. Con frecuencia se va al huerto que tiene Doña Ramona soltera que empieza a ser una muchacha jamona. Cuando vuelve de los baños su padre le nota ojerás y el médico afirma que es por abusar de las peras.

CUENTOS INVEROSÍMILES EL PANECILLO DE VIENA

Aquel señor, que no había comido nunca fuera de su casa, tuvo necesidad de quedarse a cenar en un hotel. Cuando vió la pulcritud con que le servían, quedóse asombrado. Una de las cosas que más le llamaron la atención fué el envoltorio de finísimo papel de seda con que le presentaron el primer panecillo de Viena. Desenvolviólo cuidadosamente y, creyendo que aquella especie de túnica le podría ser útil más tarde, se la guardó en el bolsillo.

El buen señor no oyó la exclamación de adiós que el panecillo lanzaba a su envoltorio. Pero es cierta y la percibió bien claramente un tenedor que me contaba cuentos de tanto en tanto. El panecillo presto a verse devorado, decía al envoltorio:

—¡Hasta luego, compañero! ¡Nos encontraremos a la salida!

RAMÓN LÓPEZ DE LA PELMA.

ENDEVINANZAS NUEVAS DE TRINCA (Géneros de temporada)

¿Quiénes son los hombres de carrera que forzosamente han de tener aparato de radio?

Los médicos casados, porque a ninguno le falta ¡su galena!

***

¿De qué serán los trajes que lucirán los revisteros de fútbol de ahora en adelante? ¡De pita!

***

¿En qué se parece un tenor afónico a casa Bastida? En que ¡canto-nada! (Véase la situación topográfica.)

***

¿En qué se asemanan los coches del Tano a los casados de nuevo?

En que acaban en Josepets (o maridos resignados, que viene a ser lo mismo.)

***

¿Qué parecido tiene Pico con los fotógrafos malos?

Que badan en lo de la Exposición.

***

¿Qué semejanza tienen los habanos de tres cincuenta con los que los venden?

Pues que los primeros están caros y los segundos están querros.

***

Por qué son iguales las subsistencias a las gatas en enero?

Porque van altas.

***

¿En qué se diferencia una menor de quince años que tira por mal camino de cuando tiene veinte y de cuando ya es jamona?

Pues en que a los quince, es trata de conseguir, a los veinte, estreta de... concepto y cuando es jamona, es trota de valent.

***

Cuando un hombre está desesperado, ¿qué hay que darle?

Pues un zapato, porque con suela...

LOPE DE PEGA.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

EL NOU CONVENT DE LA PUNXA

Si la cerquéssiu amb un fanalet per tot Barcelona, no trobaríeu segurament una noia que fes més honor a la tradició materna que la Glòria. Perquè la mare de la Glòria, és de les que té una història digna d'una heroïna de Bocaccio. De molt petita, va fugir de casa amb el seu *novio*, va ésser ballarina, *camarera* de cafè concert, concurrenta a les "tardes" de donya Maria la Mora, del carrer de la Mercè, que Déu ens la conservi molts anys per honra i *prez* de la grimègia; *querida* oficial de molts senyors de pasta i, finalment, matrona reposada amb dipòsit de valors al Crèdit Lionès, pis discret i confortable i gran predilecció pel conyac. I la Glòria es veu que està disposada a seguir l'exemple, i als disset anys ha donat ja molt que parlar i que tocar per aquests reconcs foscos de l'Aixamplis.

Però la mare de la Glòria, en arribar a la vellesa, s'ha tornat, com totes les mares que han passat una joventut accidentada, rigurosa i exigenta fins a l'extrem. Tal volta no ho fóra tant si la noia tingués un esperit més pràctic i exigís diners als

seus amants. Però la Glòria és una mena de cooperativa de l'amor i, apart d'unes sabates, unes mitges o una butaca al "Tivoli", no demana més...

La bona senyora es desespera. I en vista de la conducta llicenciosa de la seva filla, la va cridar l'altre dia i li va dir:

—Glòria! Això s'ha acabat! Això no pot ésser! Si torno a sapiguer que vas amb cap xicot, et tanco!

—On? — preguntà rient la noia—. Al convent de la Punxa? Que no ho veu, que ja sóc massa gran?

—Al convent de la Punxa? No, noia, no! A cà la Pepita, que t'obligaran a que facis pagar a tots els homes que et busquin broma!

L'AMIGA DOLENTA

La Roseta, amb motiu d'haver passat a la categoria de nina de luxe oficial de l'opulent banquer R.s.s., escriu una lletra a la Josefina, la seva amiga, de quan treballava a l'"Edén". La resposta d'aquesta no es fa esperar.

—Mira que en són de dolentes, les amigues! — diu la Roseta al seu *cachorro*, un cop llegides les ratlles que li envia la Josefina—. Diu que desitja, per mi, tot lo què jo desitjo per ella!

SANT ANTONI DEL BISTURI

—Al doctor... *bueno*, guardem el nom perquè és amic i no li agraden les bromes, n'hi va passar l'altre dia una de molt bonica. Escoltin, que val la pena.

Se li va presentar una senyora, d'uns quaranta anys, en qui la edat havia ocasionat terribles des-troces. A més, pesava els seus bons noranta kilos, lo que feia encara més repulsiva aquella dona que era una ruïna. Necessitava una lleugera intervenció quirúrgica: l'overtura d'un gra maligne a la esque-na. El doctor la va fer despullar de pèl a pèl, la féu col·locar al llit d'operacions i en un tres i no res executà la seva tasca.

La dona es tornà a vestir i en pagar-li els seus honoraris, li va dir:

—Doctor: vostè és un vertader Sant Antoni. M'ha vist despullada i no m'ha mancat al respecte en lo més mínim!

Al bon doctor, d'aquella feta, li diuen "Sant Antoni del bisturí".

PER ANAR TIRANT

En Pl.n.s, el jugador caigut en desgràcia, sembla que ha trobat la manera d'evitar la nostàlgia que naturalment l'ha invadit en veure's forçadament allunyat dels camps.

L'altre dia, a propòsit d'això, li deia una admi-radora seva:

—Es deu migrar, veritat, al trobar-se que no pot explaiar-se amb els balons?

—No me'n parli! Sort que jo i la xicota ens hi entretenim per matar l'estona.

L'HORTOLÁ DE SANT BOT

L'atavisme

EL doctor Fonoll estava assistint una clienta de compromís que anava de part. Es tractava, res menys que d'una senyora casada amb un individu que a força de robar en tots els sentits, s'havia fet milionari.

Per fi, la criatura es decidí a fer la seva apari-ció en el món.

—Ai! — digué la sogra—. Es el mateix retrat de son pare.

—Així, permeti'm — exclamà el metge—, que abans de seguir assistint a la mare i al fill, em cordi l'ermilla...

VAN BOLLA

ELS "NOSTRES" CLASICS

CONFIDENCIA

EL duc de Guise era coneixedor del "flirt" regular i metòdic que la seva insaciable esposa sostenia amb un noble jove i ele-gant de la Cort.

Sabia el "flirt" i el suportava per evitar l'escàndol.

Mes, un dia, s'assabentà de què demès del "flirt" amb el noble, la seva senyora s'entenia també amb el seu preceptor.

Empipat, l'home, d'aquella "cooperativa" que Déu li havia destinat, per muller, aturà un dia al noble cortesà i li digué amb gran misteri:

—Perdoneu, senyor, que siga potser un xic indiscret, però veig que sôu de tan bona fe, que crec indispensable fer-vos una revelació important, per evitar-vos el ridícol.

—Sóc tot orelles, senyor duc — respongué el jove cortisà.

—Doncs, bé, sapiguen que la meva dona vos enganya!

RATA SABIA

—He tingut un sust quan he vist que em portava un lloro; em creia que s'havia enterat de la meua joventut.

DON JOAN DE TERRASSA

CAPITOL SISE

ON DON JOAN, QUE TENIA TEMPERAMENT DE PARE PEDAÇ, ES DISPOSA A FER DE PARE D'UN FILL DE MEUCA.

ELS llegidors que hagin seguit pas a pas aquesta verídica i immoral història es deuen haver preguntat, en llegir el capítol passat:

—I de Don Joan, què se n'havia fet? Oh! Tranquilitzin-se! De Don Joan no se n'havia fet res. La tarda mateixa del seu sant, després d'acompanyar a la Elena cap a l'"Ideal Concert" i pendre café junts, havia fet lo únic que podia fer. Entornar-se'n cap a Terrassa, pensar en la feina de l'endemà, en les comandes, amb les primeres matèries i amb els descomptes de l'Hispa Americà. En Ramon, a qui havien passat ja els vapors de l'alcohol, el saludà l'endemà amb un respecte exagerat, per la temença de que aquell incident li pogués costar la plaça. Però Don Joan era bon home i a ell, més que a En Ramon, li convenia no recordar més l'incident d'aquella nit de gresca. Fent-se l'indiferent, el fabricant entrà a la gerència, obrí el correu, donà unes ordres... L'engranatge de la fàbrica tornava a empresonar-lo...

—Es pot passar?

—Endavant.

Era l'Adelàida, alegre, riallera i incitanta com mai. Portava un vestit nou, més escotat que el d'abans i s'havia tallat els cabells a la romana, deixant entreveure un clatellet on cap mortal, dels quinze als seixanta cinc anys, hauria refusat de clavar-hi mossegada.

—Han telefonat de cà'l senyor Balcells que en la factura hi ha una equivocació.

Don Joan restà silenciós. Que bonica era l'Adelàida! Un xic menys perversa que la Elena, però que fresca i quines galtetes més boniques que tenia! Ja n'era de maca, ja, la Elena, emprò l'Adelàida, per alegre i desvergonyidota que fos, era més menjar de casa que l'altra... Un moment, aquell home que ja havia franquejat el primer pas de la corridologia, es sentí temptat de tirar-li una floreta. Ja l'hauria recollit, ja, l'Adelàida! Ara, ell es sentia capaç, després de la nit passada amb la Elena, d'em-

pendre la conquesta d'una virtut, d'una gran duquesa o d'una estrella mundial. Però la rigidesa de la fàbrica s'imposà finalment:

—I per què m'ho diu a mi, això? Que no hi han dependents? Que l'he fet jo, la factura? O és que vol que em dongui compte un cop més de lo malament que es fa la feina en aquest despatx des de que...

Anava a dir "des de que vostè els distreu ensenyant les pantorrilles, però després va pensar que aquelles cames eren molt boniques i bé mereixien l'indult i la contemplació admirativa.

—Des de que... jo tinc massa feina — digué per completar la frase.

—Ja té raó, ja! — respongué l'Adelàida, que era una noia que no perdia mai la serenitat—. Treballa massa, vostè! Per què no em trasllada, aquí a la Gerència? Jo l'ajudaria molt!

Don Joan senti que les sangs li pujaven al cap i que el cor se li desbocava com un rellotge quan se li trenca la corda.

—A què m'ajudaria? A distreure'm?

—Bé prou que li manca, la distracció, Don Joan! Si es mirés en un mirall! Fa una mala carota! Vostè es consumeix i es mortifica aquí i al cap d'avall, per què? Perquè quan passin els anys i es mori, i Déu vulgui trigui molt i jo no ho vegi, tot el fruit del seu treball vagi a parar a uns parents seus que ni els coneix?

—Perdoni, senyoreta Adelàida — féu el fabricant, recalcant el tractament—. Què em diu que passa amb En Balcells?

—Que han equivocat el càlcul! Però no s'enfadi, que ja estan fent una factura nova. El senyor Balcells és un bon client i no es disgustarà. Ja veurà que bé ho arreglo jo mateixa...

I sense demanar permís, despenjà el magneto que hi havia a damunt del buró.

—Ja veus que és una joia magnífica. Espero que ara no em diràs que no.

—I ara, no faltaria més! Et dic que sí; que me la quedo.

—Balcells? Sí, senyor... sí... Hem rebut la seva lletra. Ha estat una lamentable equivocació d'un dependent nou, sap? Ara mateix li enviem corregida, esperant que ens perdonarà... Sí, senyor, sóc jo mateixa, per a servir-lo... Molt gust en saludar-lo...

—Ho veu? A nosaltres ens està permès fer-nos perdonar de tot! Els caràcters més rígids cedeixen davant d'unes faldilles...

I sortí de la Gerència deixant a Don Joan bocabadat pel desenfado amb que aquella noia començava a fer d'ell lo què li donava la real gana...

* * *

L'endemà era dissabte. Don Joan no pogué resistir a la temptació de tornar a Barcelona. Sopà altre cop al "Suis", anà altra volta a pendre cafè a l'"Ideal Concert" i convidà com abans a la Elena, que li parlà de moltes coses que no li interessaven. I el dissabte següent féu el mateix. I l'altre. I l'altre. Ja tenia reputació de *corrido*. La festa li costava vint duros cada setmana, però ell no deia res. Per què hi anava? No ho sabia. Sols sentia que la Elena li agradava, però que no s'atrevia mai

—Creu-me, no siguis tonta: digues que sí!

—I ara! Els altres no esperaven pas que digués que sí!

a proposar-li passar, *altre cop*, la nit amb ella. I aquell home tan metòdic, tan materialista, s'anava tornant poc a poc sentimental com una cupletista novella. S'emocionava quan la florista li contava la trista història d'alguna nova, s'emocionava quan la Elena, per qualsevol cosa, es sentia melancòlica... Era ja el *cabrit* consumat, el blanc de totes les *puelles*, l'infeliç que repartia pessetes a cambrers, botones, llimpies, floristes i a tots els paràsits de music-hall. I es sentia content de que les noies i els dependents i l'amo, li somriguessin...

Una nit, el bon fabricant, que esperava a la Elena assentat al foier, sentí una conversa... Parlaven d'ella. Qui? No li va interessar. Eren les de sempre, les que reunides en grup mentre no veien clients, xafardejaven. — Sí... sí... De tres mesos, ja... I de qui serà? Què deurà fer?...

Don Joan compregué tota l'angoixosa veritat... Rememorà dates... Feia, en efecte, tres mesos de la seva aventura amb la Elena. Ara s'ho explicava... El mal humor de la noia, la seva carona velada d'una ombra seriosa i reflexiva... En aquell moment, la florista li portà un recado. La Elena no vindria aquella nit perquè s'havia trobat malament, però ja estava millor i l'esperava, a les dues, a la vaqueria del carrer Nou, on cada vespre prenien el darrer cafè amb llet. Don Joan demanà l'abric i el bastó, ja resolt a tot, sortí al carrer i quan fou en ple Paral·lel, amb una dignitat grotesca exclamà: —Ja sé el què em toca fer. Compliré el meu deure!

MARCEL TERRA

(Seguirà.)

El desconegut

A la estació de Lesseps, entra una noia, elegantment abillada i demana un bitllet pel "Tano" fins a la Plaça de Catalunya. En el moment d'anar-lo a fer efectiu, la nena de la finestreta, diu: —No es molesti, senyoreta... Aquest jove l'ha pagat al demanar el seu...

—Moltes mercès — diu la viatgera, somrient al desconegut—. Però no sé perquè...

—Jo la tinc present d'algun lloc, senyoreta — diu el galant jove—, i m'he permès aquesta llibertat...

—No el recordo pas...

—Tal volta del "Ritz"...

—No hi vaig mai...

—Llavors deu ésser de "Romea"...

—Fa molt temps que no hi anem. La mamà no es troba bé... Però... perdoni: no era pas vostè el que va rodar tot el dia pels voltants de la nostra torre quan ens van robar el "Ford"?

El xasquejat galant encara corre.

BAR BETA

Baix... baixet...

FIDELITAT

LA Mariagna estava decidida. El pas era perillós, molt cert, però s'havia compromès, i calia complir la paraula.

Quan En Campalans, el famós pintor, agarrotant-li sàbiament la cintura mentre ballaven el darrer fox en el Ritz, li havia arrencat la promesa d'una visita al seu taller, ella s'havia fet el ferm propòsit d'acudir-hi, però de no deixar arribar les coses més enllà de lo què la seva honestedat de dona casada podia permetre-li.

Hi aniria, sí, però sabia fer-se respectar. No faltava més! En Campalans s'havia equivocat de mig a mig si s'havia cregut una altra cosa!

Ella era esclava del seu marit. Un xic grotesc, veritat, el senyor Ramon, amb aquella bola de billar damunt de la testa i aquella panxeta de tocinet ben criat, emergint escandalosa de les cametes de setmesó que li feien de peanya; però, així i tot, era el seu marit i l'únic — l'únic! — que tenia dret a fruir de les belleses del seu cos de tanagra.

No és que la Mariagna s'ho creïés d'hermosa, però, li ho havien dit tants!... Ara mateix, davant del mirall, tota nua de genolls en amunt, fermes els pits, vertiginoses les anques, impecables les cuixes, flexible el dors, reptadores les pantorrilles enfundades en la seda de la mitja tornasolada, el vidre argentat li repetia novament: "Que n'ets d'hermosa!"

Sí: hermosa, embogidorament hermosa; excitadora, provocativa, però, per ell, per En Ramon, per a el seu marit a qui havia jurat fidelitat eterna! Ningú més, ningú més que ell fruiria d'aquelles belleses inefables que convidaven a la carícia, al petó, a la mossegada!...

I la Mariagna es retorsava voluptuosa davant de la lluna claríssima, ubriagant-se en la contemplació íntima del seu cos magnífic, luxuriant, frenètic de desitjos inconfessables...

No hi havia més remei: ho havia promès, i havia de complir la paraula, anant-hi.

Maquinalment agafà un flascó d'Houbigant. Un xic voluptuosa aquella essència, és cert, però — i què? — per excitador que fos aquell perfum, no tenia presa la decisió absoluta, inquebrantable, de resistir les possibles proposicions d'En Campalans? No havia pas de presentar-se als seus ulls feta una xarxó, descuidada, destruint la llegenda de dona hermosa que es tenia ben guanyada!

Lentament, amb una delícia inefable, anà perfumant tot el seu cos: els pits, el sotabraç, l'entre-cama...

Després, maquillà dèbilment de roig els llavis, les ojives oculars i les flors magnífiques dels seus pits erectes.

Naturalment que amb aquest darrer detall, En Campalans no hi travaria coneixença, però la Mariagna volia sentir-se bella, irresistible, allucinant, davant d'ella mateixa, per fer més heroica la seva resistència.

Provà dos o tres jocs de lligacames, i per fi adoptà el senzillíssim de botonets nacarats, que refulgien violentment damunt la mitja tivanta per la pressió de la pantorrilla tornejada. Es contemplà novament estargida en el mirall i novament es trobà perfecta.

Cinc campanades sordes, apagades, despreses del rellotge del despatx d'En Ramon, la portaren sobtadament a la realitat.

—Les cinc!

I, nerviosa, apretà el pulsador dos o tres voltes seguides.

—Senyoreta? — demanà una serventa des de fora.

—Que ha vingut la Rosalia?

—No, senyoreta.

—Ni han portat res de part d'ella?

—En absolut.

—Aquesta noia em farà tornar ximple! Té molt bones mans, però ni per casualitat compleix una sola vegada les seves ofertes! De pressa: Telefoni i digui-li que jo l'estic esperant. Que no perdi minut, que es tracta d'un compromís inaplassable per avui a les sis.

Enguniada, crespades les mans, talonejant amb duresa damunt del parquet, la Mariagna esperà la resposta de la serventa. Aquesta no trigà en venir.

—Senyoreta?

—Digues. Què passa?

—Diu la senyoreta Rosalia que avui li és impossible deixar llest el seu encàrrec, però que demà a les nou del matí el tindrà a casa.

La Mariagna no digué una paraula! El flascó d'Houbigant, que retenia amb la seva destra, anà a estrellar-se estrepitosament contra un angle de l'habitació.

Per fi, sordament, concentrada, petant de dents, mormolà per sí mateixa:

—Impossible! Impossible! No puc pas acudir a la visita promesa a En Campalans posant-me qual-sevol cosa al damunt!... M'excusaré. Diré que he tingut migranya... Aquesta Rosalia és insuportable!... Insuportable!...

***

Puntualment, a les nou del matí de l'endemà, la Rosalia entregava el desitjat encàrrec: era una magnífica combinació d'últim cri de camisa pantaló.

Laura Brunet

— Cada dia crec més en aquella sentència que diu:
«polvors som i polvors serem».

La falsa reputació

IRRITADA, violenta, la Rosalia, tanguista de l'«Excelsior», arribà un quart després d'haver començat l'aperitiu.

La florista, al veure-la entrar en aquella actitud descomposta, se la quedà mirant:

—I ara! Què tens, Rosalia? Que no estàs contenta, d'aquell senyor de la tarda?

—Aquell senyor? Que vagi a passeig!

Bueno, la Rosalia no va dir «a passeig», sinó que va pronunciar un altre terme molt menys acadèmic. És veu que estava d'un humor de mil diables.

—Però, què t'ha passat?

—Res! Una friolera! Comencem a les quatre, amb una sessió preparatòria la mar d'entretinguda, i quan joestic com les brases i som a l'hora de les capitulacions, resulta que no n'hi han de cuits!

—I com ha acabat, això?

—Com volia que acabés! Com quan jo era petita! Fent-me la llesca!

—Sembla mentida! Perquè ell era jove, relativament!

—Doncs ja ho veu: a les capses! I demés, vagi fiant-se de títols! Un home que assegurava ésser un dels principals membres del Foment!

ROD. ANXÓ

Les costums mahometanes

EN Manen acabava de tornar del servei i va arribar al seu poble carregat de medalles, de citacions a l'ordre del dia i elogis dels seus quefes. Havia fet la campanya més dura del Marroc i per tres cops l'havien ferit.

Ja pot imaginar-se el nostre llegidor l'acollida que li feren. Li organitzaren un sopar, els diaris parlaren d'ell i l'Ajuntament li va donar una plaça a la brigada de neteja. Tothom se'l mirava com un déu i a cada moment li feien preguntes sobre lo què era el Marroc i les seves costums.

—Has estat en un harem, algún cop? — li preguntà un dia l'apotecari, que era més xafarder que una bogadera.

—Ja ho crec! Més d'una vegada!

—I són maques, les odaliques?

—De cos, formosíssimes. De lo demés, no sé.

—Què vols dir, de lo demés?

—De la cara, pastanaga!

—Per què no ho saps?

—Perquè la duen sempre tapada amb un vel i no se'l treuen més que quan tenen la seguretat de què estan ben soles.

—I si entra algun home en aquell moment?

—Ah! Si entra algun home, llavors se'l tiren de seguida!

VAN TRELL

Regeneració

PER fi, la Paulina havia accedit a fer les paus amb En Rafel, el seu promès, i a deixar-se de juergues i bogeries amb aquells quatre ximplots de l'Iris que només anaven per buscar-li la... nota sensible i el quart de distracció que després ja no té remei.

La reconciliació l'havia preparat la Rosalia, bona amiga de la Paulina, i a fi d'evitar rebaixaments de les dues parts, s'havia convingut que elles dues serien el diumenge a la tarda, a les quatre, a la plaça de la Universitat, on per «casualitat» es trobarien amb En Rafel.

Aquest, amb la emoció del moment, va entretenir-se més del què es creia en la toaleta, ja que va estrenar tot lo què es va posar al damunt i va acudir amb un xic de retràs a la cita.

La Paulina, que era una noia molt seriosa, tot era donar ullades al rellotge de la torre universitària.

Les quatre..., les quatre i cinc..., les quatre i deu...

De sobte, la Paulina s'encarà amb la seva amiga:

- Vols que et digui una cosa?
- Què? — féu la Rosalia, tota neguitosa.
- Senzillament: què si triga cinc minuts més m'envaig a l'Iris, on ja hi deuen ésser tota aquella colla de plagues. Jo sóc molt sèria amb les meves coses! (!!).

UN DE L'ESQUERRA

Aquests telèfons!..

AMB l'anarquia de les comunicacions telefòniques urbanes, passen de tant en tant escenes de vodevil. Veu's aquí una que va ocórrer no fa gaires dies a un amic nostre, que sinó perquè té bon caràcter, degenera en tragèdia.

El nostre amic tenia la senyora indisposada i, com que és home previsor i, a més, s'estima molt a la costella, va telefonar al metge.

— Doctor! Sóc Fulano. L'Annetta no està gaire bona, sap? Si vostè volgués passar aquest vespre, en ben sopat...

En aquell precís moment, la noia del telèfor, que pel que es veu, o millor dit, pel que es sent, badava, desconecta les clauetes i posa a l'home amb un enginyer que parlava amb un mecànic que estava reparant una averia:

— Jo no puc anar ara — sentí el nostre amic —. Però, això és fàcil d'arreglar. Procuri escalfar-la a poc a poc, unti la peça que li falta amb oli lubricant i si no entra per davant, entrosqui-la per darrera!

— Escolti! Que en pren el pèl, vostè? — interrogà el nostre amic, indignat.

— Que si li prenc el pèl? Miri, a mi no m'amoïni si no ha de fer el què li dic. Busqui un altre que en sàpiga més que vostè, si no es veu amb cor, tot sol, de fer una operació tan senzilla!

Sortosament, la nena del centre es donà compte de la badada i va tornar a posar les clauetes al seu lloc vertader, que de lo contrari, la cosa s'acaba malament.

TIT HELLA

—Ai, Ricardet, no se què em passa, però sempre que m'agafes així, em venen uns rodaments de cap!

—Deu ser pel soroll de la música, perquè també em venen a mi.

Les noces del xofer

Es deia Guasch i duia un cotxe particular. La feina era poca — els senyors quasi mai sortien de nit —, el pagaven bé i no li discutien mai l'oli, els neumàtics, ni la benzina. En un mot, estava ben col·locat.

Però ell era ambiciós i amb allò no en tenia prou. Ell volia arribar a posseir un auto i explotar-lo pel seu compte. Aquella idea fixa que no li abandonava mai el cervell, li suggerí una solució: casar-se amb la Caterina, cuinera dels senyors, que tenia tres mil drets en paper de l'Estat i una llibreta bastant ben proveïda a la Caixa d'Estalvis.

La Caterina era vidua i ja passava dels trenta anys, però això, per En Guasch no tenia cap importància. Com que la cuinera sospirava per tornar-se a casar, li va ésser fàcil arribar a la consecució dels seus desitjos. I, tres mesos després, el casament tenia lloc amb tots els ets i uts.

Quan En Guasch, acabat el viatge de nuvis, anà per primer cop al garage, els companys el van acollir somrients:

—Què? Com va anar, la nit de nuvis?

—Bé... Sense cap dificultat. Figureu-vos que conduïssiu un *David* i tinguéssiu d'entrar al Passeig de Gràcia...

UN DEL GREMI

—Et dono vint duros al mes, vas a plaça i no fas llista, i encara et queixes? Sàpigues que guanyes doble que l'altra minyona.

—Bé; n'hi ha que es conformen amb molt poca cosa. Per aquest preu més m'estimo seguir fent de cupletista.

Aprofitant l'ocasió

El senyor Rocamora, el famós advocat, estava convençut de què la conquesta d'aquell dia, era nova de trinca. Realment, la *Carmen* havia portat les coses amb tanta discreció, que la il·lusió per l'advocat havia estat completa.

Abans d'abandonar la cambreta del "Mont d'Or", el senyor Rocamora, desitjós de servir a la *Carmen* si en alguna ocasió podia ésser-li útil, li digué en to paternal:

—Mira, nena, et donaré l'adreça del meu buffet, per si mai em necessites com a advocat.

—Gràcies, moltes gràcies, maco — féu ella un xic estranyada de veure que no venia l'acostumat regal.

El senyor Rocamora treié la cartera i buscà per entre els documents i bitllets de banc, una tarja. Però, fou inútil, no en portava cap.

La *Carmen*, oportuna, justa d'expressió, passant-li joganera el braç per l'espatlla, li digué tota desinvolta:

—No t'hi amoïnis, reiet: apunta-me-la en aquest bitllet de cent, i així no se'm perdrà!

BUFA L'ULL

Les castices

EN un ball grimegial dels de la *Penya Indian*. Ella, la *Isabeleta*, balla incrustada amb un dels més castissos castigadors de la colla.

—I doncs, *Beleta*, per què vau renyir amb En Costa?

—Perquè és un *pavero*! Ballant, es veu que es posava un bastó a la butxaca i semblava qui sap què, però a la primera sessió de cine, li vaig descobrir el *truco* i li vaig recomenar unes tomes d'hipofosfats, abans de tornar a venir a veure'm. No troba que vaig fer bé?

—Veurà, veurà, segons com; les coses primer s'han d'apamar...

—Naturalment! Per xo vaig pendre la decisió, precisament; després d'apamar-les.

CLAR I PERE

Epigrames

En Ramon, un gran pianista,
l'Ernestina convidà
a passar un ratet al Cine
tot esperant el sopar.
Mes la noia, escarmentada
de pianistes atrevits,
contestà: — No vull venir-hi
perquè és massa llarg de dits!

***

A una oficiala sastressa
deia el mestre tallador:
—S'ha de mirar més la feina
que li dono, Encarnació.
I desitjant demostrar-li
algunes imperfeccions
li digué: — Afluixi'm la trinxà
i obri'm ben bé els pantalons.

A. TREMP A. D'OR

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barris i lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o Per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, apréjar l'apit!

ANANT DE VIATGE

EN Canals acabava de pujar al tren per traslladar-se a Mataró, on tenia de visitar alguns clients. Al ficar-se dintre el vagó, restà agradablement sorprès per la presència d'una xamosa xicota d'uns divuit anys, única viatgera que es trobava en aquell compartiment.

—Bona oportunitat! — va pensar En Canals—. D'aquí a Mataró hi ha una horeta ben bona i en aquest temps es pot aconseguir molt...

I el xicot començà a tirar-li floretes. Però la noia es veu que no estava per romansos i no en feia cap cas.

Quan van haver passat l'estació de Badalona, la noia obrí una de les finestres i es posà a contemplar el mar...

—Senyoreta! — va cridar En Canals corrent al seu costat—. Tingui compte, que podria topar amb un pal de telègraf!

I la noia, que no tenia res de tonta, respongué:

—Amb un pal de telègraf? Bé és prou pretensions, jove!

UN VIATJANT DE LÍNIA ESTRETA

•••

LA DISCRETA MECANOGRÀFA

FEIA tan sols quinze dies que l'Aurèlia estava empleada com a mecanògrafa als "Magatzems Generals de Formatge de Gruyère, S. A.", i ja tenia revolucionat tot el despatx.

Es comprenia: l'Aurèlia mostrava a tothom que volgués veure'l, i fins als que no volien, un

magnífic garrot de braços, nuu fins als colzes, un escot senzillament meravellós i unes cuixes davant les quals resultaven insípides les més apetitoses que es poguessin trobar sacrificant el millor pollastre.

Per ella, al caixer no li surtia bé l'arqueig; al tenedor de llibres li sortia, però després se li enredava el balanç de comprovació, i el meritori feia unes ulleres com si no s'hagués desdijunat en quinze dies.

El gerent, que es donava compte exacte de l'anarquia que l'Aurèlia havia portat al despatx, la va cridar a l'ordre.

—Aurèlia — li va dir—, això no pot ésser. Vostè em revoluciona la casa. Aquest matí mateix, l'he vista com ensenyava al botones nou la pantorrilla fins al genoll...

Mes la xicota es veu que no perdia fàcilment l'aplom.

—Naturalment Era el primer dia i no havia pas d'ensenyar-li de seguida les cuixes!

VAN DE RHONDA

•••

ELS PROJECTES DE LA LLUISA

LA Lluisa és, en tota la extensió del mot, allò que es diu una noia completament moderna. Juga al tennis, surt sola, llegeix *La Vie Parisienne*, balla shimmys al "Ritz" i guia el "Rolls" dels seus pares. Entre la gent bé, gaudeix d'una ben merescuda reputació de noia que no s'espanta de res, per atrevit que sigui.

Malgrat el seu temperament independent i les seves maneres autoritàries, la Lluisa ha trobat promès. Es tracta d'un metge que fa poc que ha acabat la carrera i que n'està bastant d'ella. El casament ja està a punt d'ésser fixat. Ara, ella i sa mare comencen a preocupar-se dels mils detalls propis d'aquests casos: roba, mobles, làmpares, etc.

—I què? — li va preguntar l'altre dia la seva mare. — Ja n'estàs ben decidida?

—I és clar, que sí! M'estima molt, En Rafel!

—Vols dir que al cap de tres o quatre mesos, tu que t'agraden tant els balls, i el teatre i les diversions, no et cansaràs, del teu marit?

—Ah! Això no té importància!

—No?

—No. Si me'n canso, em buscaré un amant!

—Un amant? Què dius, santa cristiana?

I la Lluïsa, dolçament:

—Sí... Per començar, només un!

SIS TELLET

•••

COSES DEL JUTJAT

AL jutjat de guàrdia s'hi presentà l'altre vespre una dona, tota indignada, amb una parella de promesos als que havia atrapat en una posició força comprometedora.

El jutge, que era un home conscient, deixà dir a la dona que cridava, gesticulava, es desesperava i fins va estar a punt de tenir un atac de nervis.

—Bueno — digué al final —, ara que parli la seva filla.

Aquesta, vermella com un pebrot, digué cinquanta incoherències, cercant mots de sentit figurat, i plorant de tant en tant. Per fi, el jutge, resumint, digué:

—Està bé. Ja l'he entès. Espera que parli amb el seu promès i després, signaran tots dos la declaració.

Aquest ja s'explicà més clar. Fou qüestió d'uns minuts. Un cop el xicot acabà, el bon jutge, digué:

—A veure si m'explico bé, i tots m'enteneu. La clau, era dintre el pany. El jove hi ha donat varies voltes, però no ha obert la porta. Es això?

—Exactament — respongueren els dos culpables.

—Doncs ja poden retirar-se.

—Com! — cridà, indignada la mare de la noia —. Es a dir que vostè creu que això no cau dintre de la llei?

—Dintre, no, senyora. La voreja, només.

GI GI

•••

LES DELÍCIES DEL CAMP

Es necessitaria una paleta de què jo no dispo- so en aquest moment, per a pintar l'alegria del senyor Rampell quan la seva dona li anuncia que dissabte a la tarda se n'anirà cap a la torreta de Viladrau a passar dos dies.

Això representa pel senyor Rampell quaranta vuit hores de llibertat... condicional, quaranta vuit hores que pot dedicar a l'"Edén", al "Folies" i a tots els llocs on un home es pot divertir.

—Sí — deia l'altre vespre a una cupletista del "Pompeya" —. Jo estic molt content quan tinc la

família a fóra. En canvi, la meva dona sempre voldria tenir-la dins...

BAT TAHOLA

•••

UN GRA MASSA

Poc s'ho pensava, la Caterina, lo què li costarien les seves amoretes amb l'Andreu. Ella, que era bufona i joganera, disfrutava fent-li perdre l'enteniment, per dir-li que *naranjas!*, quan arribava el moment de la entrega definitiva. Mes en aquest món, és molt perillós jugar amb foc i encara més quan aquest foc és el foc de l'amor. I una tarda de diumenge que eren a Les Planes, l'Andreu, aprofitant la solitud d'aquell lloc, perdé la paciència, digué que prou i fent saltar vetes i botons es féu *amo y dueño* d'allò que tant cobdiciava...

Un cop passat lo què va costar una mica de passar, vingué la clàssica escena dels plors, de la desesperació, del galan que s'esforça en consolar a la ingènua de fa un moment, ara ja devinguda dama jove.

—Ets un canalla! — ploriquejava la Caterina.

—Perdona'm, nena meva — suplicava l'Andreu —. Ja ho veig que he perdut el coneixement i n'he fet un gra massa...

—Oh! Un gra... un gra... — féu la Caterina —. Mentre després no resulti que és un bony...

F. ABAT ENDRE

•••

EL SALÓ DE LA MODA

DIUEN que aquesta temporada tornarem a tenir saló de la moda, cosa que interessarà molt a les nostres llegidores, però que també és una nova agradable pels nostres llegidors.

Perquè el Saló de la Moda no està desproveït d'encisos pel sexe fort. Aquelles tardes de te i senyores maques! Aquells models de *soirée!* Aquelles sessions de *cine* a la sortida...

Un amic nostre, casat, que cada vespre venia a pendre el vermouth al Continental, ens comparegué un dia amb mitja hora de retràs.

Com que es tractava d'un company molt puntual, un dels nostres li preguntà:

—Com és que has vingut tan tard?

—Es que hem anat al Saló de la Moda amb la meva dona.

—T'ha costat gaires diners?

—Sí... Però no estic disgustat. La meva senyora s'ha quedat sis vestits, i jo... un "maniquí viviente..."

SIS TELLET

Conte premiat del número passat:

Entre canalla

Recurs suprem

DONYA Ramona estava desesperada. El senyor Papet, el seu pobre marit, havia fet a tots en quant al compliment dels deures matrimonials.

Per més coses i maneres que la senyora Ramona va provar, no hi hagué medi de què el seu marit recuperés la paraula perduda i podés establir-se de bell nou l'interromput diàleg conjugal.

Per fi, donya Ramona va decidir anar a consultar al doctor Piulachs.

—Cregui, doctor, que he perdut l'oremus. Jo no sé què fer-hi.

—Ha provat els menjars forts?

—Sí, senyor, sí.

—Els vins generosos?

—També.

—Les ostres i les tallarines?

—Ho he provat tot, doctor, tot, però el meu marit segueix cada dia amb l'esperit més decaigut.

—Caram! Caram! I... quants anys té el senyor Ramon?

—Seixanta.

—Així sí, que...

—No hi ha remei, veritat? No hi ha manera d'alçar-li de nou l'esperit, les energies?...

—Sí, n'hi ha un.

—Quin, doctor, quin?...

—L'ascensor!

MATAFALUGA

Solliciten padrineta de guerra els soldats del batalló Expedicionari Vergara núm. 57, primera Companyia, Ain Kert (Melilla): Pere Peguero, Godoy, Emili Palma Pinto, Eleuteri Muelas Flores, Antoni Arie Nogales, Andreu Caballero Paez, Ferran Marqués Esteve.

***

Ens ha vingut a les mans una invitació de la Casa d'Amèrica d'aquesta ciutat, el cercle on coneixerem — i d'això fa ja molts anys —, els joves Admetlla i Vehils.

Diu així la tarja:

"La Casa de América tiene el honor de invitar a usted y familia a la fiesta que se celebrará mañana, en el nuevo local, en celebración del descubrimiento de América".

Mirem la data i — horror! — diu: 1915.

I nosaltres que ens creiem que les Amèriques les havia descobert En Colomb!!

***

De "La Noche":

"La agresión se consumió en la calle de Urgel".
Què volen jugar-se que En Cullaré torna a anar per aquella casa?

***

De "La Noche":

"Pese a las donosas ironías de mi joven director, Mario Aguilar..."

I qui diran vostès que firma l'article? En Junoy, que no content amb atribuir-se una joventut eterna, fa el mateix amb els seus amics...

UN ALTRE ÈXIT DE LA

Laura Brunet

Per si no n'hi havia prou amb el seu «chef-d'oeuvre»

El Talismán del Amor

ara se'ns ha despenjat aquesta habilitíssima escriptora amb un aplec de

CUENTOS GALANTES

recollits en els seus viatges per les cinc parts del món (compresa la França Xica), que són «el no va més» de la literatura desenfadada i graciosa.

Un elegant volum de més de 200 pàgines, profusament il·lustrat i amb cuberta a tot color, per **2 pessetes.** — De venda: kiosks i llibreries

CORREU SECRET

Xun-asa. Aniríem a l'estaro. — Kar Dant. La xafarderia és bonica i l'aprofitarem. — Von Bent. Sinó perquè el vàrem llegir al Piripitipi quan érem quitxalla, aniria molt bé. — Fick Cada. No sé pas què hi veu. — Bat Tahola. Tot això que ens conta deu interessar molt a aquesta noia, però el públic es quedaria més fred que el nas d'un gos. — K. Pritxet. Serà publicat.

— Porten la factura del lampista.
— Fes-lo passar; precisament tinc dia de pago.

ESCUDELLA DE PAGÉS

Segons manifestacions
que han fet les autoritats,
no és pas veritat, com diuen,
que a Madrid s'hagi jugat.
No hi ha, doncs, cap esperança
de que torni el *bacarrat*,
el *monte*, ni la *ruleta*,
i encara menys el *tournant*.
A nosaltres, aital nova
no ens té de preocupar,
puix tenim fama assolida
de no ésser aficionats
a cap més joc que el de dames,
que és un joc autoritzat
on poden introduir-se
moltíssimes varietats
i altres coses que es designen
empleant termes rurals.

* * *

Cent vuitanta set pessetes
i mitja els hi han donat
a les gentils senyoretetes
que van guanyar el campionat,
al Còmic, dansant seguides
vint-i-quatre hores cabals.

Eden Concert

Music-hall de primer ordre

Èxit de les estrelles

Pepita Llacer

Mary Esther

Germanes Gimeno

Aviat sensacionals debuts

Si hi tornen altra vegada,
potser els hi daran set rals!

* * *

Per contentar la senyora,
el senyor Ambrós Estapé
va sortir dissabte al vespre
i la va dur al "Pathé".
"El Círculo de la Moda"
feien quan ells van entrar
i la dona, molt contenta,
va començar a guaitar,
quan fixant-se en una escena
va comentar don Ambrós:
Aquest "Círcol de la Moda"
deu ésser un círcol viciós.

* * *

Els concerts del Paral·lel
estan tristos i ensopits,
al foier no hi va un ànima,
ni va el públic a fer crits.
La prescripció d'*abstinència*
va matant-los lentament
i les noies s'avorreixen
perquè ja no hi va la gent.
Per això la Magdalena,
amiga de la Pilar,
diu que avui ja per les llotges
no hi ha pas res a pelar.

* * *

En Cibrian i la Melià
amb la seva companyia
van debutar al Poliorama
fent forralla, l'altre dia.
No fan res d'En Muñoz Seca,
lo que ja és un mèrit gran,
i si van seguint així
cada nit un ple tindran.

Hem admirat a l'"Eslava"
aquella noia encisera
que es diu Tereseta Pons
i que fa de *cupletera*.
Justa està en el cuplet seri
i el còmic toca també,
i suposem que altres coses,
però sols quan li ve bé.

* * *

A la "Buena Sombra"
de tarda i de nit
hi ha ball, arrambància
i a demés, burgit.
En Company ho porta
perquè en sap un niu
i és com ningú ignora
un *Company molt viu*.

* * *

Lo de les pilotes,
del tot s'ha arreglat,
i el Club Barcelona
ja no està "fitxat".
Respireu, ninetes,
que balons i "goals"
veureu a la premsa
amb pèls i senyals!
Ara sols precisa
que els braus xutadors,
sigan a tothora
uns grans ficadors!

Apolo Concert

Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A

50 elegantes artistas 50

30 tanguistas 30

Èxito de las simpáticas rumbistas

**Siria ~ Ana de Lis
Rosales**

Templo de la alegría y del buen humor

EL DIA 15 D'ABRIL

—Quan ja haurem enterrat l'antipàtica
quaresma;

—quan floriràn amb tota ufana els rosers
i emborratxaran l'ambient d'essències luxu-
rioses;

—quan les cançons sortiran soles dels lla-
vis tremants dels enamorats desbordant-se
en deenes de petons;
sortirà el

Número extraordinari de LA TUIES
dedicat per complet a

LES NOSTRES MODISTETES

El fill del miracle

A la secció d'alumini de la casa de la bola, del carrer de Pelai, entrà una senyora acompanyada de tres criatures. Una d'elles, és negra, del negre més pur, com un anunci de xacolata, o de betum per les sabates.

El dependent comença a ensenyar-li olles, cassoles, plates i altres recipients per l'istil, i, volent-se fer simpàtic a la senyora, es posa a fer festes als nens.

—Que són monos! — diu—. I com és que aquest és negre?

I la senyora, amb aire càndid:

—No ho sé — respon—. Probablement perquè va néixer anant jo de viatge, sota un túnel...

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat

Calefacció central a les dues cases   Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y UNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO. PTAS. 050 CADA

L. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

Hotel Restaurant CASA JUAN

Pensión con desayuno 12 pesetas

Gran confort

Rambla Sta. Mónica, 21-23   Teléf. 2372 A

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110

GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a bader...!
Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! agafeu un salvavidas per no anar a fons! Lavages per a després del bany. Casa de curació per a que ensopenguen. Polvos per matar les cabres de dotze potes.

CABRES!

Si en teniu i voleu que fugin esverades com si veïssin el llop, compreu la **Lotion Ladil** que la trobareu per **DOS PESSETES** al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Farmàcia

EL CANTÀBRICO

OSTRAS Y MARISCOS

- FILLS DE C. BADIA -

CALLE SANTA ANA -11-13
TELEFONO A-4222

SARNA (RONYA)

Es cura en deu minuts amb el

SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Assalt, 86 i centres d'espectícs. **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinares, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

LA SÍFILIS CURADA

Numerosos certificados médicos atestiguan que los

COMPRIMIDOS GIBERT

curan radicalmente la sífilis, sin producir trastorno alguno. Sustituye con ventaja al 606.

El mejor depurativo de la sangre que se conoce en el mundo entero. El tratamiento es fácil y discreto. Preparado por J. Gibert, Farmacéutico especialista de 1.ª clase de la Universidad de París.

CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PESETAS 7'50

Farmacia Sarrias, Plaza Santa Ana, 9.—Farmacia Tarrés, Carmen, 84

— No havia vist mai uns senyorets que tinguessin tanta barra.
 — Es que per tractar amb tu, se'n necessita molta, noia.